

Die ene stap

Zondag 10 oktober 2021, Christus Triumfatorkerk

Voorganger ds. Jaap van den Akker

Lezing: Marcus 10: 13-27

KOMEN

- Aanvangslied 'Voor ieder van ons' (Lied 388: 1, 4 en 5)
- Moment van Stilte
- Bemoediging en groet
- Kyrie en Gloria: Psalm 130

Gelezen: Psalm 130: 1-4 (Bijbel in gewone Taal)

Ik ben wanhopig, Heer!

Daarom roep ik naar u.

Heer, hoor mijn stem,

luister naar mij,

hoor hoe ik smEEK!

Heer, als u steeds op onze zonden let,

dan zijn wij altijd schuldig.

Maar u vergeeft ons,

en daarom eren wij u!

Gezongen Psalm 130: 3 en 4

WOORD

- Met de kinderen

Gebed

Gesprek: wat vieren we met avondmaal?

Lied: 'Ik zal er zijn voor jou' (Hemelhoog 524)

- Bijbellesing Marcus 10, 13-27
- Lied 'Wat vraagt de Heer nog meer van ons' (Lied 992)
- Preek

Twee weken geleden doopten we hierin de kerk twee kinderen - Benthe en Tristan, en lazen we het beroemde gedeelte uit het Marcus' Evangelie: Laat de kinderen tot mij komen. En nu klinken die woorden weer – en zoomen we in op het vervolg. En daar die paar regels over Jezus en de kinderen opnieuw bij nodig.

Want dat is wat mij trof in het vervolg. De kinderen en die rijke man - het zijn geen twee losse verhalen. De ontmoeting van Jezus met de kinderen en de nu meteen erna de ontmoeting van Jezus met deze rijke man – ze konden wel eens meer me elkaar te maken hebben dan je op het eerste oog zou denken.

Het zijn contrastverhalen. En samen geven ze antwoord op de vraag: voor wie is het Rijk van God?

De kinderen in dat eerdere verhaal worden naar Jezus gebracht. Ze komen niet handelend en sprekend naar voren. Ze *worden* gebracht. Ze *worden* omarmd.

Dat staat in schril contrast met de man in het verhaal vandaag. Die man komt zélf naar Jezus toe. Hij kiest er zélf voor om voor Jezus te knielen. Hij wil zélf weten. Hij wil horen wat hij zélf kan doen om het eeuwige leven te verwerven. *Hij* zet zichzelf in het middelpunt. De kinderen worden door Jezus in het middelpunt gezet. Hij doet alles zelf. Deze man is autonoom. Hij bepaalt zelf zijn leven. Hij heeft daar ook de mogelijkheden voor, hij is blijkbaar rijk en vooraanstaand. Hij is in alles volwassene en geslaagd.

De kinderen daarentegen zijn onmondig en afhankelijk, zij leven in een andere wereld.

En daar zit de crux, daar zit te tegenstelling in deze twee verhalen.

“Wie niet als een kind openstaat voor het Koninkrijk van God, zal het voorzeker niet binnengaan.”

De kinderen laten het gebeuren. Ze laten zich meevoeren, ze laten zich zegenen.

Dat is een stap te ver voor deze rijke man. Hij is teveel een ‘zelf’ geworden om nog zomaar in Jezus omhelzing te kunnen verzinken. Hij kiest liever zelf. En: hij doet zijn stinkende best. Hij is rechtvaardig, hij dopt zijn eigen boontjes. Hij heeft zijn eigen middelen.

Hij redt het eigenlijk best – tot op zekere hoogte.

Hij wil niet opgaan in Jezus’ omarming. Hij wil zich profileren als zichzelf.

En dus, waar de kinderen worden omarmt door Jezus, daar doet de man een knieval. Dat klinkt vroom, maar schept ook afstand. En die afstand die blijft het hele verhaal van de rijke man bestaan.

Jezus voelt de afstand. Hij komt zelf de man ook bepaald niet tegemoet. Hij reageert met een ijzig “Wat noem je mij goed? Niemand is goed, dan God alleen.” Hij kaatst de bal terug, je wilt het zelf doen? Prima: Je kent de geboden!

Het is de man niet om overgave begonnen – eigenlijk weet hij het allemaal wel.

En toch: één ding ontbreekt hem.

Volgens mij is de rijkdom van de man nog niet eens het grootste probleem in dit verhaal.

Wat staat de man in de weg om deel te krijgen aan het eeuwige leven?

Wat staat de leerlingen – die zich rot schrikken van het antwoord van Jezus - in de weg om het eeuwige leven te beërven?

Wat staat ons in de weg om deel te krijgen aan het eeuwige leven?

Dat is dat we geen kind meer zijn.

‘Wie het rijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan.’

Het probleem van deze beminnelijke rijke man – die zo zijn best doet, *zijn probleem* is ook ons probleem. Ook wij zijn autonome volwassen mensen geworden. Ook wij zijn geen kinderen meer.

De dieperliggende vraag van dit evangeli gedeelte is: kan ik als volwassen geworden mens, die zelfstandig is en zijn eigen beslissingen neemt, kan ik toch bij God zijn – onvoorwaardelijk, zonder vragen, zoals die kinderen werden omhelst en gezegend door Jezus? Kan ik me overgeven. Durf ik me toevertrouwen. Durf ik iets van mezelf in te leveren....

Er ontbreekt ons iets. In ons streven het goede te doen. In ons er zijn voor de ander. In ons vieren ook hier in de kerk. Ontbreekt ons iets: Die éne stap daarbovenuit die ons in het ultieme, het eeuwige leven voert. Die éne stap verder, dat is: terugkeren op alle schreden die je van je kinderlijke ontvankelijkheid en vertrouwen hebben verwijderd. Die ene stap: door de Messias omarmd en gezegend worden, is dat niet 'eeuwig leven', is dat niet ultieme geborgenheid? Geborgen zijn in liefde?

Dat kost wat. Dat is wat de man ontbreekt: dat hij zich ontdoet van alles wat het leven hem tot nu toe heeft gebracht. Het gaat hier niet om een morele opdracht in de trant van: je moet je rijkdom delen met anderen. De vraag is niet hoeveel je aan goede doelen moet geven en wat je zelf mag houden. Jezus doelt op alles wat de man heeft opgebouwd, alles waaruit blijkt dat hij sinds zijn kindheid, aan de hand van de geboden, een weg heeft afgelegd. 'Ga, geef het prijs en kom, volg mij' (21).

Het is een onmogelijke opdracht voor deze man – voor de leerlingen, voor ons. En dat is opzettelijk zo. Het gaat hier over datgene wat 'bij de mensen onmogelijk is'. Je kunt dat wat je bereikt hebt niet zomaar prijsgeven, zeker niet als het veel is. Wie de geboden kan houden, heeft kennis gekregen van goed en kwaad, en heeft daarmee het paradijs achter zich gelaten. Dat is de grootsheid en tegelijkertijd de misère van de volwassenheid. En de 'rechtvaardige rijke'

is de volwassene bij uitstek, de mens die optimaal over zichzelf beschikt. In morele zin een prachtmens – een *Gutmensch* zouden we tegenwoordig zeggen. Niet voor niets kreeg Jezus hem lief. Maar brengt het je verder naar het eeuwige leven. Brengt het ons dichterbij God? De opgave van rijke man die bij Jezus komt, is overgave. Overgave aan Jezus. Voor deze man onmogelijk. Ten diepste voor ons allen onmogelijk. We zijn te volwassen. Te gehecht aan onze vrijheid, onze eigen mening, onze macht om zelf beslissingen te nemen. In deze tijd nog vele malen meer dan tweeduizend jaar geleden.

En toch kennen ook wij het verlangen van deze man. Bij God te zijn. Gezegend en omarmd te worden. Liefgehad te worden.

Ergens in ons is dat kind nog wel te vinden. Het verlangen naar de omhelzing, het prijsgeven van je mondigheid, niets meer hoeven weten, wegkruipen in geborgenheid - of het nu bij je moeder, bij je geliefde, bij moeder aarde of bij God is: dat is de omhelzing die staat tegenover de knieval, de overgave die staat tegenover de vraag: Wat moet ik doen?

Psychologisch is dat verlangen misschien dikwijls te verklaren als een vlucht terug naar de kinderstaat, een vlucht uit de zelfbeschikking die je boven het hoofd is gegroeid.

Moreel gesproken is er dan wellicht sprake van een vlucht voor verantwoordelijkheid.

Maar zou het kunnen zijn dat dit verlangen tegelijk, existentieel gesproken, niet alleen een terugreiken naar je kind zijn is, maar ook juist een vooruitgrijpen is, naar ooit: geborgen zijn bij God – eeuwig leven?

Het is een retorische vraag.

Ja - dat terug verlangen is een voortuitkijken naar wat in de bijbel *eeuwig leven* wordt genoemd.

Het is een reikhalzend uitkijken naar geborgen zijn bij God. Gezegend en omarmd worden.

Uitgenodigd worden aan zijn tafel. Niet om je rijkdom, niet om je goede gedrag, niet om je geloof, niet om wie bent, of wel om wie bent: Kind. Kind van God.

En daarom, daarom leggen we onze pretenties nu even af, en gaan met God zelf aan tafel.

Want bij God is alles mogelijk.

Amen

- Muziek

MAALTIJD VAN DE HEER

- Collecte
- Voorbeden
- Nodiging
- Bij wijze van Tafelgebed: 'De tafel van samen' (Lied 385)
- We bidden het Onze Vader
- Breken van brood en schenken van de wijn
- Gemeenschap van brood en wijn

GAAN

- Slotlied 'O grote God die liefde zijt' (Lied 838: 1 en 4)
- Zegen